

СПІЛКУЙМОСЯ З БАТЬКАМИ ДІТЕЙ, ЯКІ МАЮТЬ ОСОБЛИВІ ОСВІТНІ ПОТРЕБИ

Часто батьки, які вперше привели дитину до садочка, не усвідомлюють, що їх дитина, має якісь певні особливості. Це можна пояснити тим, що більшість батьків не мають педагогічної освіти, не знають як саме повинна розвиватись нормотипова дитина. Багато батьків плутають психолога і психіатра, не підозрюють про існування в районі інклюзивного ресурсного центру. Батьки можуть і взагалі не помітити певні відмінності у розвитку своєї дитини або відсторонитися від вирішення можливої проблеми шаблонами типу: «дитина розвивається трошки повільніше за інших», або «у садочку з іншими дітьми виправиться», або «є діти, які до п'яти років не розмовляли, а потім надолужили» тощо.

Що треба знати вихователю про дитину з особливими освітніми потребами?

1. Дитина з особливими освітніми потребами може народитися у будь-якій сім'ї і це абсолютно не залежить не від способу життя батьків дитини, не від кількості уваги, яка приділяється дитині від народження. Батьками дитини з особливими освітніми потребами може стати будь-хто.

2. Діти з особливими освітніми потребами бачать цей світ не так, як інші, але відчують тривогу, страх, сором, біль, розчарування та переживають всі інші емоції так само, як і всі інші діти.

3. До 1,5-2 років більшість дітей з особливими освітніми потребами (наприклад діти з РАС, з затримкою мови різного ступеню, з затримкою психічного розвитку) розвивалися абсолютно однаково зі своїми однолітками. Але потім, через причини, які важко встановити, вони почали обмежувати свій контакт з оточуючими, через що почали відрізнятися від інших дітей.

4. Батьки особливої дитини здогадуються, що з дитиною щось не так, порівнюючи розвиток своєї дитини з розвитком їхніх однолітків. І перший серйозний удар у розумінні цього вони зазвичай отримують у дитячому садку.

5. Батьки дітей з ООП в усвідомленні ситуації, в якій вони опинилися, проходять загальновідомі 5 стадій переживання горя: неприйняття, гнів, торг (або компроміс), відчай, прийняття. Ці стадії не мають конкретних часових меж і переживаються людьми згідно їхньому темпераменту і психологічному стану індивідуально. Також немає чіткого переходу між стадіями, у різних ситуаціях людина може вести себе або агресивно (гнів), або висловлювати сподівання (торг), або жалітися (відчай) тощо.

6. При спілкуванні з батьками особливих дітей, педагогам слід пам'ятати, що фахівцями з виховання є саме вони, а батьки на цьому можуть зовсім не розумітись. Отже, батьки сподіваються знайти в особі вихователя людину, яка їх розуміє, чекають підтримки і що спільні зусилля саме з вихователем допоможуть особливій дитині виправитися і наздогнати своїх однолітків. Тим більше, що це абсолютно можливо, хоча і потребує набагато більше зусиль, ніж у більшості дітей.

7. Якщо у розмові з батьками особливої дитини, вихователі закладів дошкільної освіти використовують фрази: "ваша дитина буде відволікати інших", "я не можу приділяти особливу увагу вашій дитині, в мене їх багато", "вам треба вашу дитину вести у спеціальний садочок", - вихователю треба розуміти, що такі фрази є маніпуляцією і протиставленням дитини з особливими освітніми потребами решті дітей.

8. Проблема треба вирішувати, а не усуватися від неї. Прийміть ситуацію і підтримайте батьків, на долю яких випало виховання і розвиток дитини з особливими освітніми потребами. Якщо вони отримують відмову, вони у своєму стресовому стані сприймають це як звинувачення на свою адресу: ніби вони ставлять вихователів у незручне становище зі своєю дитиною.

9. Головне завдання фахівців зробити так, щоб батьки дитини з особливими освітніми потребами отримали те, на що вони розраховують – розуміння, а не співчуття. А коли вони його відчують і будуть бачити в особі вихователя, музичного керівника, інструктора з фізкультури компетентного педагога, тоді разом зі спеціалістами ресурсного інклюзивного центру можна

спокійно і злагоджено провадити освітню роботу задля задоволення потреб кожної особистості в здобутті освіти та набутті життєвих компетентностей.